

РЕШЕНИЕ

№ 12104

гр. София, 17.07.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64
състав**, в публично заседание на 18.06.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Спасина Иванова, като разгледа дело номер **4528** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 - чл.178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на О. Л. Ц. срещу заповед №4332 з - 274/25.3.2024 г. на началника на отдел ОПП - СДВР, с която му е наложено наказание „писмено предупреждение“ за срок от 3 месеца.

Жалбоподателят твърди, че заповедта е издадена при нарушение на процесуалните правила и при противоречие с материалните норми. Според него при издаването на заповедта са извършени процесуални нарушения, които би трябвало да доведат до нейното отменяне. Първото нарушение е на нормата от чл.24 от Инструкция №8121 з -470/27.04. 2015 г., според която служител срещу който се води дисциплинарно производство по чл. 205 ал. 2 от ЗМВР трябва да бъде запознат със заповедта по ал.1 на същия закон и да удостовери това с подпис, имена, длъжност, дата и час. Жалбоподателят твърди, че не е бил запознат със заповедта. Също така по време на дисциплинарното разследване твърди, че не му е била предоставена възможност да се запознае с всички доказателства и по този начин е ограничена възможността му да участва в дисциплинарното производство, като това представлява нарушение по чл.207, ал.3 и ал. 7 от ЗМВР. Налице е и нарушение на чл.210, ал.1 от ЗМВР, тъй като в заповедта за дисциплинарно наказание не са указани мястото и времето на нарушението. Претендира за отмяна на заповедта, разноски и адвокатско възнаграждение.

Ответникът – началникът на отдел „Пътна полиция“, Столична дирекция на

вътрешните работи(СДВР) не взе становище по жалбата.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 20/21.10.2023г. държавният служител младши инспектор О. Л. Ц.-младши автоконтрольор първа степен в 01 група „Специализирана група за контрол, регулиране и осигуряване на мероприятия“ на 02 сектор „Контрол регулиране и осигуряване на мероприятия“ към отдел „Пътна полиция“ при СДВР е бил назначен на работа съвместно с младши инспектор С. П. М.-младши автоконтрольор първа степен в 01 група „Специализирана група за контрол, регулиране и осигуряване на мероприятия“ на 02 сектор „Контрол регулиране и осигуряване на мероприятия“ към отдел „Пътна полиция“ при СДВР, като патрул за контрол на пътното движение със служебен автомобил с регистрация С..

При рутинна проверка на камерите в автомобила е установено че между 2:20 ч. и 6:08 ч. на 21.10.2023 г. жалбоподателят, който е заемал предната дясна седалка на служебния автомобил, е бил отпуснат и със затворени очи и не е изпълнявал служебните си задължения произтичащи от ЗМВР.

Производството е приключило с постановяване на оспорваната заповед 4332з-1389/21.12.2023г. на началника на отдел „Пътна полиция“-СДВР, с която му е наложено наказание „писмено предупреждение“ за срок от 3 месеца. В обстоятелствената част на административния акт е прието, че има виновно неизпълнение на служебните задължения.

Дадено е становище от отдел „Човешки ресурси“ при СДВР за извършената проверка по откритото срещу жалбоподателя дисциплинарно производство. Според това становище проверката не е извършена в цялост съгласно чл.33, ал.1 от Инструкция № 8121з-877/6.7.2021. От формулировката на оспорваната заповед също не става ясно какво точно нарушение е извършил младши инспектор О. Л. Ц., като поради това не може да се очертае фактически състав. Според становището пропуските в изготвената от проверяващата комисия справка са съществени и водят до невъзможност на наказващия орган да издаде мотивирана заповед за наказание и служителят да осигури адекватно защитата си.

Становището не е взето в предвид и на жалбоподателя е наложено дисциплинарно наказание на основание чл.199, ал.1, т.3 и чл.204, т.4 от ЗМВР. Д. орган се мотивира с това, че се установява нарушение.

Обжалваната заповед е издадена и в сроковете по чл. 195, ал.1 от с. ЗМВР.

При така установените факти, съдът намира от правна страна следното:

Заповед №4332 з - 274/25.3.2024 г. е издадена от компетентен административен орган, в кръга на правомощията му, съгласно чл.204, т.4 ЗМВР, вр. чл. 197, ал. 1, т. 2 ЗМВР.

Тя съдържа предвидените в чл. 210, ал. 1 от ЗМВР реквизити: извършителят; мястото, времето и обстоятелствата, при които е прието, че е извършено нарушението;; доказателствата, въз основа на които то е установено; правното основание и наказанието, което се налага - чл. 197, ал.1, т.2, чл. 199, ал.1, т.3, пр.1 и чл. 204, т.4 от ЗМВР; срокът на наказанието- 3 месеца; пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва заповедта.

Счита, че е неоснователно твърдението на жалбоподателя за това, че заповедта не съдържа описание на мястото и времето на извършване на нарушението. Видно от мотивите на заповедта е подробно описано както мястото, така и времето на извършване на нарушението. Така на страница първа абзац трети от заповедта е

посочено времето, а на страница втора абзац втори е посочено мястото на нарушението.

На следващо място, неоснователно е твърдението на жалбоподателя за наличие на процесуално нарушение – невъзможност да се запознае с воденото срещу него производство. Видно от заповедта от 21.12.2023 г. за извършване на проверка, на стр. 2-ра е направено отбелязване, че жалбоподателят се е запознал със заповедта на 21.1.2024 г.

Видно от покана от 29.1.2024 г. и отбелязването от същата дата за връчване, жалбоподателят е бил уведомен за изготвената справка от 29.1.2024 г., цитирана по-горе, както и материалите по допълнителната а проверка; поискано е даване на писмени обяснения. Същевременно, липсват каквито и да е доказателства /като доказателствената тежест е на жалбоподателя и му е указана в определението за насрочване/, той да е поискал запознаване с доказателствата, събиране на нови такива и съответно – да е възпрепятствано това. Ето защо съдът намира, че не е налице твърдяното процесуално нарушение. Независимо от това, следва да се отбележи, че дори и да не е запознат с останалите доказателства /така, както се твърди в жалбата/, то това незапознаване в случая не следва да се приеме като съществено процесуално нарушение доколкото не се установява по какъвто и да е начин да е затруднил и/или попречил на неговата защита. Следва да се посочи, че не е и оспорил представените с преписката доказателства, за които твърди, че не е имал възможност да се запознае с тях.

Съдът намира, че при издаването на заповедта са спазени специалните административно-производствени правила по ЗМВР. При издаване на заповедта, ответникът е спазил двумесечният срок по чл. 195, ал.1 ЗМВР за налагане на дисциплинарно наказание, който започва да тече от момента, в който дисциплинарния орган се е запознал с всички относими факти и обстоятелства и са му станали известни нарушителя и извършеното от него дисциплинарно нарушение, т.е. събрани са всички относими към нарушението доказателства.

Съгласно чл. 206, ал.1 ЗМВР дисциплинарно-наказващият орган е длъжен преди налагане на дисциплинарното наказание да изслуша държавния служител или да приеме писмените му обяснения. В конкретния случай, видно от данните по преписката, са изискани такива от жалбоподателя.

По спазване на материалния закон и установяване на нарушението. Видно от неоспорени от жалбоподателя доказателства – писмо от 15.11.2023 г. на дирекция „Вътрешна сигурност“ към МВР, протокол от 25.1.2024 г. за прегледани записи от средствата за видеонаблюдение, описани в предходния документ, се установява описаното в заповедта за налагане на дисциплинарно наказание поведение. А именно, че в 2.20 ч. жалбоподателя, който е заемал предната седалка вдясно, се отпуска и не променя положението си до 3.22 ч., когато слиза от автомобила и се връща в 3.24 ч. и отново се отпуска със затворени очи, до 6.08 ч. Тези изводи се потвърждават от представената ежедневна форма за отчет, в която не е регистрирана дейност след 00.00 ч.

Посоченото деяние съдът намира, че правилно е подведено под нормата на чл. 194, ал. 1, т. 1 ЗМВР и по-специално, неизпълнение на заповедите и на разпорежданията на министъра на вътрешните работи, заместник-министрите, главния секретар на МВР и преките ръководители, за което съгласно чл. 199, ал. 1, т. 3 ЗМВР е предвидено и процесното наказание – писмено предупреждение.

В оспорената заповед, при спазване на чл. 206, ал. 2 ЗМВР, се съдържат мотиви относно определяне вида и размера на наказанието, като е съобразена тежестта на извършеното нарушение; настъпилите вредни последици, обстоятелствата, при които е извършено нарушението, формата на вината, както и цялостното поведение на държавния служител по време на службата му.

Ето защо съдът намира, че оспорената заповед е издадена в съответствие с материалния закон.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 172, ал.2 АПК, настоящия съдебен състав на Административен съд София град

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на О. Л. Ц. срещу заповед №4332 з - 274/25.3.2024 г. на началника на отдел ОПП - СДВР, с която му е наложено наказание „писмено предупреждение“

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване /чл. 211, изр.последно ЗМВР/.